

לו גם לומר: "איזה תסכית!" וזאת, לאחר שז'אן-פיאר קאטל, שהרגיש עצמו נעזב בצד, הרחק מכל החיננא של סיפור אהבה. החליט להפוך את ספרו של אריך סיגל לתוכנית רדיו. לא נותר אלא להתמתין לאופרה סיפור אהבה, שלא לדבר על מחזמר בתיאטרון גודיק.

תדרין

תליאביב

**** תשוקה (פרים, שוודיה) — כבר, מסובך ומסוגר, טיול נוסף לעולם היצירה של בעיות האדם בחברה המודרנית,

"מעבר לעמק הבוכות" לא חשבו, כן חשוף

בהוראת אינגמר ברגמן. מי שמוכן להתא-מץ לפענח את הנעשה על הבד, ימצא ב-סרט עניין רב.

*** הקיץ שחלף (מקסים, ארצות הברית) — חופשת-קיץ על חוף הימים, בה עוברים שני נערים ושתי נערות את שלבי ההתבגרות הסופיים. עשוי בטעם ו-משחק היטב.

*** נשים אוהבות (סטודיה, אנגליה) — תמצית תורתו של ד.ה. לורנס בסרט רגיש ומצולם להפליא של הבמאי קן ראסל. מישחק מבריק של גלנה ג'ק סון ואוליבר ריד בתפקידים הראשיים.

*** יומנה האינטימי של אשה נשואה (הוד, ארצות-הברית) — סאטירה מוגזמת, אבל מאד צינית, על הבורגני הי-מצוי, האנוכי ומלא היומרות, ועל השיממון השולט באורח חייו.

*** מאש (תליאביב, ארצות הברית) — סאטירה אנטי-מלחמתית חריפה על הווי רופאים בבית-חולים שדה. לעיתים זה כליכך מצחיק עד שזה כמעט משכיח את הבחילה שצחוק זה צריך היה לעורר.

חפיה

*** הם יורים גם בסוסים (אורה, ארצות-הברית) — גורלו של אדם גרוע מגורלו של סוס במרוץ האכזרי ל-עושר ולתהילה באמריקה של תחילת הי-מאה, שבמהותה לא השתפרה עד שנות השבעים. מדא, אבל משכנע.

ירושלים

*** הקיורה של אזרח העיר מר מעל לכל השד (אורנט) — סאטירה על המשטרה כמטרה לעצמה, ועל איש החוק המוגן בכוח החוק עצמו במעטפה של סרט מתח מרתק ומבוים להפליא.

שיר אשכבה למערב הפרוע

בלדה לאיש המערב (אס-תר, תליאביב, ארצות-הברית) — קייבל הוג, האיש לו מוקדשת הבלדה זו של הבמאי סם (החבורת הפראים) פקינפה, הוא המחפז-זהב, שנעזב על-ידי שני שותפיו בלב השממה, ללא טיפת מים, מתוך הנחה שחבל לבזבז עליו כדור טוב של רובה, כאשר הטבע עצמו מסוגל לעשות את המלאכה ב-אותה יעילות.

אלא שהטבע, בעזרת עקשנותו של הוג, חושב אחרת. האיש מוצא לו באר מים בלב השממון הצחיח, והופך את הבאר לעסק מכני-רווחים. כל כירכרת-דואר ועובר-אורח, הרוצים להרוות צמאון אדם וסוס במקום, חייב לשלם טבין ותקילין, כאשר רובה עוזר לשכנע את הקמצי-נים למלא את חובתם.

אולם קייבל הוג הוא יותר מסתם הרפתקן נוסף בערבות המערב. הוא סמל של אדם ותקופה, אליהם מ-קיף פקינפה בנענועים בכל סרטיו. הוג אוהב-הממון, הי-עקשן, הנוקשה, איש הרוכש לו את נכסיו בצניפורניו ו-שיניו, ודבק בהם יותר מאשר בחייו, הוא סמל לאותו סוג של מתיישב אשר הקים את המערב הפרוע על רגליו, ואילו מותו הסמלי, כאשר המכוננית שאינה צמאה למים תופסת את מקום הסוסים שהיו זקוקים לבאר שלו, הוא כמובן אות לתקופה שהלפה ואיננה עוד.

הטיפוסים הסובבים אותו אופייניים לא פחות ממנו לתקופה: נערה הסוחרת בגופה בפיקחות רבה, עד שי-היא מגשימה את חלום חייה (כסף ובית גדול בסן-פרנ-סיסקו), מטיף המאמין בעיקר במה שטוב לו, איש-כספים

רובארדס וסטיבנס: מים וויסקי

היודע בדיוק על מה כדאי להמר. לזכותו של פקינפה יש לומר שהוא אינו מסתפק ב-העלאת סמלים יבשים, אלא יוצר צרור של טיפוסים משעשעים, מעניינים ומגוונים, כשהוא נעזר בצוות בעל כשרונות קומיים מובהקים, המצליח מבעד לצחוק גם ל-מוז לחלק הרציני יותר שבדמויותיהם. גייסון רובארדס (הוג), סטלה סטיבנס (הנערה), ודייד ורנר (המטיף) הם שלישייה מוצלחת מאוד, המשרתת את פקינפה בנאמנות רבה, הן בקטעי קומדיה מפורשים, הן ברגעי הנוסטלגיה, והן בקטעי הפעילות העשויים במיקצועיות רבה.

ריקנות נוסח טריפו

הנערה ממסיסיפי (גת, תליאביב, צרפת) — זהו סיפור אהבה בין גבר פרובינציאלי ל-

נערה שהגיעה אליו בעיקבות מודעת-נישואין בעיתון. מכאן אפשר היה לפתח סרט מתח ומיסתורין משכנע, המבוסס על עברה של הנערה, המתגלה כמפתיע בהחלט, אפשר היה להתרכז בדמויותיהם של אנשים הנמלטים נואשות מן המציאות, להאחז בדרמה פסיכולוגית, בקיצור — אפשרויות רבות ומגוונות. כליכך מגוונות, שהן סיחררו כנראה לחלוטין את ראשו של פרנסואה (ג'ול וג'יס) טריפו, הפוסח לכל אורך הסרט על הסעיפים, אינו מחליט בעצמו מה הוא רוצה לומר.

התוצאה הוא סרט איטי, מייגע, מלא ודחוס דיאלוגים שדופים בנוסח המלודרמה ההוליוודית.

מה שמרגיז במיוחד הוא שהמשוגעים לקולנוע ימצאו כאן בוודאי פרטים רבים שאפשר להאחז בהם. מסך רחב, המקטין מימדיו בסצנות-אהבה כדי להתאים את עצמו למיסגרת של שתי דמויות בלבד, איכות צילום גבוהה, זוויות מעניינות ותנועות מצלמה שובות עיניים, או סצנה מופלאה, בה מתפעל בלמונדו מיופיה של קאטרין דנב. לאוהבי הרמזים הקולנועיים, מתחיל הסרט בהצגה מתוך "לה מרסאיז" של ז'אן רנואר, במהלך הסרט מת-

בלמונדו ודנב: שיממון

פעלים מ"ג'וני גיטר" של ניקולאס ריי, ובמקום אחר נעי-זרת העלילה בסיפור מצוייר. אלא שכל הפרטים הללו אינם אלא הברקות צדדיות, שאינן מספיקות כדי להציל את הסרט משיממון.

תחרות רגליים היקרות בעולם

מכסיקו 70 (בנייהודה, תל-אביב, אנגליה-מכסיקו) — אל-ברטו איזאקס, הבמאי שהכין ב-

זמנו את הסרט על אולימפיידת מכסיקו, נטל שוב את מצלמותיו בקיץ האחרון, כדי להנציח את המאורע הי-ספורטיבי הבולט של השנה: אליפות העולם בכדורגל.

כפי שאפשר לנחש, אין סרט בן שעתיים מסוגל להר-אות מישחקים לשמש. לעומת זאת יש בו פמות עצומה של שערים (כמעט כל אלה שהובקעו שם), וסקירה מצו-למת היטב של הרגעים הדרמטיים ביותר באליפות, המת-עכבת לא פעם גם על האספקטים הצדדיים יותר של האליפות, כמו הרקע הלאומי (קריאות "בז" לכל מה שעשתה נבחרת אנגליה), או העליה התלולה בקשיחות המישחק מצד אחד, והשיפור הניכר בהעמדת-הפנים של שחקנים נפגעים-כיכובל, מצד שני.

מה שחסר, אולי, בסרט, הוא הרגשת הדרמה האישית, שאפפה נבחרות ומישחקים רבים, הרגשה ההולכת לאיבוד, משום רצונו של איזאקס לדחוס שערים רבים ככל האפשר בזמן שהוקצב לו. מאותה הסיבה, אין המצלמות מת-עכבות על מיבצעים של כדורגל מעולה.

לעומת זאת, יש בסרט תגובות מעניינות וספונטניות

בלגיה-מכסיקו — שערים, שערים

של צופים נלהבים. ובעיקר — יש בו הרבה רגעים של כדורגל, מצולם בדרך מעניינת הרבה יותר מאשר על המסך הקטן, ואין ספק שאוהבי ספורט זה ייהנו מן המיבצע כולו.